

Agustí Ensesa Bonet
Escola de
Tastavins
del Gironès

El vi

Negre dels Aspres

2007

Medalla de Plata al Concurs de Vins i Caves de Catalunya, Girovi 2012. És un vi de criança procedent de vinyes conreades a la zona d'aspres o terraprimis, caracteritzats per uns terrenys rocallosos de granits i pissarres, materials geològicament senils en descomposició. Aquestes circumstàncies fan que el vi tingui unes característiques de personalitat molt marcades pel terreny altempordanès de Canta-

llops on es genera. El seu color és vermell intens amb notes aromàtiques molt agradables que recorden les fruites vermelles madures de bosc i un fons de pebre negre en gra. En boca és suau, amb un bon pas de boca i lleugera persistència. És un vi per gaudir-ne. Està elaborat amb les varietats Lledoner negre i Samsó, amb una aportació de Cabernet Sauvignon, perfectament adaptada al terreny i la climatologia, que

li dona estructura. La criança en bótes de roure francès Allier durant més d'un any fa que els tanins estiguin ben integrats i siguin rodons. Preu aproximat: 13 euros. Maridatge perfecte amb costelles de xai a la brasa.

El celler elaborador: Vinyes dels Aspres és un modern celler situat a Cantallops, amb les vinyes més septentrionals de l'Empordà. La seva aposta és preferentment per les varietats autòctones. És la història de la recuperació de la masia familiar de Can Batlle, de tradició centenària en la producció de vi. Mereix una visita. Per a més informació: www.vinyesdelsaspres.cat i www.girovi.cat.

Col.leccionisme

Inflació i ruïna a Alemanya

La tragedia econòmica a la República de Weimar i a Hongria

Xavier Romero
www.catalunya-postal.cat

L'actual situació econòmica a Europa, i per extensió a altres indrets del món, s'ha convertit en el principal problema social i polític a tots els nivells, començant pel dels mateixos Estats. Un d'ells, Alemanya, sembla ser qui porta la batuta d'aquesta orquestra tan desafinada i alhora marca el compàs i el camí pel qual vol que tothom hi avanci. Davant d'aquests fets, es pot recordar el que li va passar al país germànic durant la República de Weimar, cap als anys 1922 i 1923, quan la davallada econòmica que va patir en cloure la I Guerra Mundial, i les posteriors devaluacions monetàries, el van portar a la més clamorosa ruïna, per a la recuperació de la qual va haver de recórrer a l'ajuda de les nacions veïnes. Un fet semblant, tot i que sense aquestes estridències inflacionistes, el tornarien a viure els alemanys en acabar la II Guerra Mundial. També aleshores necessitarien de gran suport humà i material foraster per recuperar-se. Hores d'ara, el panorama és completament diferent, i és la República Alemanya la que s'erigeix en locomotora econòmica, però amb uns plantejaments i pretensions d'austeritat que s'han demostrat inviàbles per la seva rotunditat.

Els segells de correus i els bitllets de banc, com a fers notarials de l'actualitat i en conseqüència reconeguts auxiliars de la història, rememoren aquelles vicissituds tan feixugues viscudes per Alemanya –i també per Hongria– des de la cloenda de la guerra i fins a mitjans de l'any 1946. Com a il·lustració hem seleccionat de la nostra col·lecció filatèlica uns quants blocs de quatre usats alemanys, amb facials de fins a 5 *milliarden* –5.000 milions de marcs–, juntament amb un bitllet hongarès de curs legal, emés el novembre del 1945 per valor de 10 mi-

lions de pengos, la moneda anterior al forint.

La inflació alemanya es va tornar tan boja i galopant que els preus oficials augmentarien vint-i-una vegades en poc més d'un any. Ja a principis del 1923, el franqueig d'una carta ordinària de tarifa nacional costava 50 marcs, com el sou d'un treballador mitjà; a l'octubre ja valia 2 milions de marcs, i a primers de desembre del mateix any va arribar a 100.000 milions de marcs, també conegut com 10 pfennigs nous.

Un marc-or representava 1.000 milions de marcs-paper. Les fàbriques de moneda i timbre treballaven dia i nit per sobrecarregar els efectes ja impresos, fins que el govern de Stressemann va aplicar unes mesures severíssimes amb les corresponents protestes socials, i per evitar els milionaris facials es retrocediria la coma decimal 12 zeros, per convertir 100.000 milions de marcs en un pfennig.

No tan exagerada va ser la fallida hongaresa, tot i que algunes sèries filatèliques arribarien als 1.000 milions de pengos –estem parlant de l'any 1946–, i ja veieu aquest bitllet, de no gaire valor aleshores, però que marcava els deu milions de l'esmentada moneda. Per copsar amb els documents a la mà la veracitat d'aquell desastre econòmic alemany, hem escollit blocs de segells circulats, per diferenciar-los d'emissions no utilitzades i que es poden prestar a males interpretacions i manipulacions.

Gironins del segle XIX

Constantí Bonet Zanuy

Va tancar el diari fastiguejat: «És que no hi ha un pam de net! Els que remenen les cireres fan i desfan com els sembla!».

– No pensis pas que això de les influències és nou... Ha passat a tot arreu.

Constantí Bonet Zanuy va néixer a Tamarit de Llitera el 1808 en el si d'una família de pagesos benestants. Després d'anar al col·legi dels escolapis va ingressar al seminari de Lleida, on de seguida va despuntar com un dels alumnes més brillants i per això, una vegada enllestida la seva formació, es va incorporar al quadre docent del centre. Bonet va desenvolupar una intensa activitat religiosa a Lleida fins a les darreries de la dècada de 1840, quan es va llicenciar en teologia a la universitat de Saragossa.

El 1851, el bisbe de Barcelona, Josep Costa Borràs, el va nomenar canonge penitenciari de la catedral de la capital catalana. Segons l'historiador Josep Maria Marquès, ambdós religiosos s'havien conegut a Lleida. Ja a Barcelona, Costa va fer mans i mànigues per aconseguir-li la plaça malgrat que Bonet era el candidat amb menys formació.

És també Marquès, en un article publicat als *Annals de l'Institut d'Estudis Gironins* el 1978, qui relata com es va produir el nomenament de Constantí Bonet com a bisbe de Girona el 1862, després de la mort del seu predecessor, Florencio Lorente. Una vegada més, Costa va ser clau en el procés. Cal tenir present que aleshores els caps de les diòcesis eren escollits per la reina Isabel II, per tant els religiosos de la Cort jugaven un paper fonamental en la presa de decisions de la monarca. Especialment el seu confessor particular, l'arquebisbe Antoni Maria Claret (que acabaria canonitzat al segle XX), amic del nunci del Vaticà, Lorenzo Barili. L'enviat de la Santa Seu va promoure Bonet a instàncies del bisbe de Barcelona.

El sacerdot de Tamarit va esdevenir bisbe de Girona l'octubre de 1862, poc abans de la diada de Sant Narcís, que ja va celebrar des del palau episcopal. Bonet va ocupar el càrrec durant tretze anys, durant els quals va haver de fer front als canvis polítics del Sexenni Democràtic que, entre d'altres coses, es caracteritzà per un intent de laïcitzar el país. Segons els estudiosos, el bisbe va superar la situació amb serenitat i moderació. A més, va donar suport a la creació de la Universitat Literària, promoguda a Girona.

Constantí Bonet Zanuy va ser nomenat arquebisbe de Tarragona el 1875 i va morir el 1878, als 70 anys.

Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador
i periodista